

Dédnagyapa letterem

Lehet, nagyképűnek tűnök, ha ilyeneket írok, de felhatalmaz, a korom, valamint, hogy kilenc (ma már felnőtt) unokám, és négy dédunokám van.

Az emberek többsége ezeken az életszakaszokon megy át:

Csecsemő - gyerek, - kamasz, - felnőtt, - szülő, - nagyszülő, - dédszülő.
Napjainkban legtöbbször a hatodik, (esetleg) a hetedik életszakaszig jutunk el.

Türelmetlenül és nagy izgalommal vártuk, hogy a „szülő”, „nagyszülő”, „dédszülő” csoportba kerülhessünk. Aztán láttuk, hogy a nagyszülőség nem fáklyás menet. Szerencséje van annak, aki tudja a fiatalokat anyagilag támogatni, nagyobb szerencséje van, ha erre nekik nincs szükségük.

Biztos azonban, hogy az időnkot adjuk a fiataloknak, amikor a szülők dolgoznak, vásárolnak, színházba, moziba mennek, vagy (ne forduljon elő) megbetegszik a gyerek. Később lovagolni, úszni, vívni, spanyol vagy angol órára kísérjük unokánkat, aztán múzeumba, könyvtárba, színházba, moziba megyünk vele. Amint nőnek, fájdalommal vesszük tudomásul, hogy leválnak rólunk.

Nyugdíjas társunk fiától gyűjtöttem anyagot édesapja búcsúztatásához. A temetés után néhány nappal ismét találkoztunk, elmondta, édesapja dolgainak rendezgetése során döbbsent rá, van olyan arca, amit most, halála után ismert meg, és nagy bánata, hogy nem volt alkalma erről beszélgetni vele. Elhatározta, akár milyen nehéz is időt szakítani, megismerteti felnőtt gyerekeit családjának történetéből azzal, amit tud.

Felötlött édesanyám, aki néha mesélt felmenőiről, alföldi, népes juhász családba született nagyapám fiatal koráról. Ügyes, mokány gyerek volt és csikós lett. Édesanyám szerint rokonlátogatásnál körülülték a bográcsot és fából faragott, hosszú nyelű kanállal ettek belőle, a szokásnak megfelelő, szigorúan

meghatározott sorrend szerint. Csikós nagyapám (a családi legenda szerint), Andrási Katinka (a későbbi Károlyi Mihályné) lovásza volt, a Nagy Háborúban huszár, aztán lovas csendőr lett. Mást is mesélt volna, de engem a grundon várt Winetou és Old Shatterhand, nem volt időm közös bográcsból falatozó juhászokkal törődni. Ma már nagyon sajnálom és szégyellem.

Valamikor a hagyományos nagycsaládban élő emberek 5-6, vagy még több őst ismerték, segítettek ebben a családi bibliába írott adatok. De a II világháború utáni rohamos társadalmi változások elmosták a nagycsaládokat, a családi bibliákat.

Napjainkban legtöbbször a nagyszülőig, esetleg dédszülig ismerjük elődeinket. Én büszke vagyok rá, hogy annyit tudok dédnagyapámról, hogy szitakötő (szitakészítő) volt.

Nekünk, nagyszülőknek, dédszülőknek az unokák lovaglós leckéire kísérése mellett, annál fontosabb kötelességünk, hogy a családi hagyományokkal megismertessük őket.

És ez a nehezebb feladat.

Tánczos Imre